

АЛЕКС БОЛДИН
ГАЗИЛА ГО МЕЧКА

chitanka.info

Да си призная, когато се съберем на банкет, винаги гледам да седна до Манолчо. Причината е, че обича да носи от своето искрящо и ароматно телишко вино, а не по-малко важното е, че е много сладкодумен и до него никога не се скучае. Духът се вдига, настроението, ако е кисело се оправя, а смехът се лее като руйно вино от стара дъбова бъчва.

И сега е така. Манолчо е обърнал две-три чаши от своя еликсир, зачервил е пълни бузи и нарежда ли нарежда. Всички са вторачили поглед в устата му, извадили са носните кърпички и трият ли трият предателските сълзи, които смехът е предизвикал. Историите следват една след друга. Тъкмо бе завършил оная с коленето на нереза Пенчо и бе спрял да почине и да замези, когато Ванко отново го подкачи.

— Колега, я кажи как те е газила мечка?

На Манолчо друго подсеждане не му трябваше. Изкашля се, за да си пооправи гласа. Избърса си устните от мазнината на пържолата и започна:

— Тука като гледам всичките сте ми колеги, железничари до седмо коляно. Само она там жичкаджията е пришълец, но нейсе ще го опитомим. Всички знаете, че навремето преди двадесетина години, преди да дойде демокрацията, в жп-то беше друго. Задължаваха ни да носим навсякъде фуражки, поне тези дето завършихме института. Като се изцепим с куртката, излъскаме чепика и обуюем панталона с ширит, всеки, който ни съглеждаше — казваше: „Виж го! Тоя е офицер. Браво! Добре я обличат армията!“.

А ние си бяхме обикновени железничари, дето знаят само да се провикват един на друг и да пият юнашки. Но си имаше ред, особено за фуражките. Имаше наредба, която задължаваше да се носи фуражка навсякъде.

Спомням си, една година няколко колеги, май тук има още от тях, отидохме в село на сбор. Като ни видя бабичката, възкликна и рече: „Брей, всичките момчета са с фуражки като офицери. Всичките са началници на мойо внук!“. Имахме личен и спретнат вид. Не можа горката да ги види после на гарата на Монтана. „Началниците“ така се бяха напили и освинили, че се търкаляха по перона. Та така. Но да не се отклонявам от темата.

Знаете, че през ония години, по Живково време, ние младите си имахме закон. Като дойде лятото и въртяхме, сучехме, но отивахме на

море. Да не идеш лятото на море значеше голям пропуск. И най-бедния от моите набори взимаше пари в заем, приготвяше сака с багаж, хващаше влака за Бургас или Варна и търсеше най-хубавия златист плаж. Казах „златист“, ами че тогава и на Златните пясъци ходехме, защото бе толкова евтино, че една бира и три кебапчетата не струваха повече от лев и петдесет. Но ги нямаше сегашните хотели. Ресторантчетата се брояха на пръсти, а увеселенията си бяха като на панаир — току на самия плаж.

Помня, че едно лято донесох цял плик с рапани и миди. Жената ги подхвърляше насам-натам, пък най-после ги изхвърли на боклука. Така ѝ се разсърдих, че не говорих с нея цяла седмица. Ще ме питате, защо не съм я водил на море? Ами как да я водя като тайфата от съвипускници бе непрекъснато около мен. Ще я погледне някой по-така, ще я щипне по задника и после какво — хайде в съда за развод. По-добре да си стои в къщи, а морето... какво пък. Като се върна ще ѝ разкажа, да разбере как се плискат вълните в него.

Това, за което искам да ви разкажа сега, се случи тъкмо през лятото, когато завърших института. Дадоха ни дипломите. Няколко съвипускници монтанчани се почерпихме в „Дупката“ при подлеза до жп гарата. Там се уговорихме да идем на Златните пясъци. Тате, като чу за моето желание, тупна се по задния джоб, извади от портмонето две петдесетачки и ми каза: „Вземи, моето момче! Иди на морето да си починеш от изпитите. Заслужил си го“.

Като го слушах, чак ме досрамя. Рядко ходех на лекции и в студентската ми книжка по-голяма оценка от тройка нямаше, ама нали взех дипломата, а той си е родител и се радва на успеха на чедото си.

Взех парите, изгладих служебната униформа, изчетках фуражката, нарамах китарата и тръгнах. С мен бяха още четирима мои колеги от Монтана. Учихме в един поток и завършихме заедно. Оказаха се много приказливи момчета, пепел им на езика, защото след това благодарение на тях станах легендата на града.

Първата ни работа на варненската гара бе да си купим по един голям варненски сладолед. Нямате си на представа какви само сладоледи правеха в тая Варна през онова време. Ядеш и не можеш да го изядеш, голям, ароматен, с черешка отгоре и в тройна вафлена фунийка. Качихме се на някакъв зелен автобус „Шкода“, който правеше само един-единствен курс — Варна — Златни пясъци. То

тогава и нямаше други автобуси. Бяха така раздрънкани и прашасали, че ти идеше по-скоро да тръгнеш пеш. Край асфалтовото шосе се низеха бадемови дръвчета, а морето зад тях беше едно синьо, синьо, осеяно с бели вълнички, та чак ти идеше да подскокнеш и се хвърлиш в синевата му.

Златните пясъци си беше международен курорт. Идваха летовници от целия соцлагер, чехи, руснаци, унгарци... Там за пръв път видях плажни чадъри. Бяха десетина, нашарени като любеница на червени, сини и зелени ивици. По алеите минаваха продавачи с колички, а на тях печени тиквени семки, фъстъци, печени бадемови ядки и какви ли не други вкуснотии. Аз, половината пари от тези дето ми даде тате, изхарчих по тези слободии — сладолед и ядки. Бях обаче младо, двайсет и една годишно с едва наболи мустачки.

Взехме си стая в един евтин хотел, извадихме по една хавлия, нахлупихме фуражките на главите (беше ни забранено да ходим на обществени места без фуражки) и тръгнахме за плажа.

Надали можете да си ни представите. Все пак се опитайте. Белички като текезесарски труженици, с едва наболи мустачки, обули шити от син док плажни гащета и накрая вместо шапки за слънце — нахлупили едни широки, черни фуражки с лъскав златен ширит и с още по-лъскаво колело върху железопътна релса. Въобще бяхме истински антураж на цирк. Отвсякъде ни оглеждаха и тихичко коментираха. Нямахме търпение да се топнем в морската вода. Някои дори при топенето не свалиха фуражките. Абе, беше шоу и половина.

На плажа имаше и интересни атракциони. Някои се връзваха с колан към парашут и един мотоциклет ги теглеше и издигаше трийсетина метра във въздуха. Имаха и спасителен пояс на кръста, в случай че паднат във водата и не могат да плуват. На една малка естрада духов оркестър свиреше модни парчета. Те бяха все от рода на чикагски джаз и диксиленд. Чужденците обичаха тази музика.

Тук идва и най-интересното. Отнякъде се появи един шишкав циганин с една шалвареста циганка. В ръката си държеше синджир и гъдулка, а след него ситнеше проскубана хърбава мечка. Те заобиколиха естрадата с оркестъра, поотдалечиха се малко, за да им се чуе думата и започнаха своя си спектакъл. Ще попитате, какво ли може да покаже един циганин с мечка? Старият номер с танца на мечката обаче не беше единствения. Тоя предприемчив човек бе измислил още

един свой оригинален номер. Състоеше се в следното: избираше човек от публиката, повеждаше го в центъра на кръга от хора, поканваше го да легне и даваше нареждания на мечката. Номерът се наричаше „Газене от мечка“. Животното пристъпяше към човека, поставяше предните си лапи на корема му и лекичко едва-едва ги движеше. През това време той подвикваше, хвалеше храбростта на човека, укоряваше мечката, а накрая подканяше циганката да пише нещо в една тетрадка.

Приближихме се заинтригувани към мечкарския екип и любопитни загледахме. Не зная защо, но циганина по едно време се втренчи в мен, доближи ме, хвана ме за ръка и ме поведе към мечката.

— Хайде, бабо Мецо, да газиш това момче — каза, и ме натисна да легна.

Нали съм си сговорчив, подчиних се на жеста му и легнах. Моите монтанчани почнаха да ръкопляскаат и да дюдюкат. Мечката постави лапи на голия ми корем и започна да ги тупа лекичко, ама съвсем лекичко. Лошото бе, че нямах никакво горно облекло, а само почервенялата си от слънцето кожа. Ноктите на мечката надраскаха корема ми и оставиха явни и недвусмислени следи. Процедурата трая не повече от пет минути. Станах аз, отърсих се от пясъка, погладих драскотините, а в това време циганина крещи с пълно гърло:

— Как ти е името, момче?

Казах му трите си имена.

— От къде си?

Казах му и името на родното си село.

— Къде си учил?

Казах и името на института.

Сега последва истинския ми срам. Циганката подаде на циганина един кариран лист от тетрадка, а той наду гърло.

— Е-е-е-й, о-о-ора-а-а! Слушайте бре-е-е! Дне-е-е-ес, на седемнайсети юли, две илядо деветстотин седемдесет и пета година-а-а Манолчо Христов Манолчов, родом от село Сумер, Михайловградско, учил в железопътния институт в София-а-а, беше газен от мечката Борянка. Всичко е истина-а-а... Който не вярва-а-а нека дойде-е-е и прочете-е-е. Тука-а-а в тоя-я-я сертификат го пишеее черно на бело-о-о...

Шоуто беше пълно. Моите приятели и съвипускници припадаха от смях. Публиката около мечката ръкопляскаше, а аз, намествайки

фуражката на главата си, бързах да се скрия от хорските очи.

— И какво стана по-нататък? — полюбопитства Ванко.

— Ами стана така, че добих популярност в родния ми Михайловград по-голяма от тая на Гагарин. Моите съвипускници разказали надлъж и шир за моите приключения с мечката.

Цяла година след това ме беше срам да се мярна по централните улици на града. Всеки познат щом ме видеше и ме питаше: „Абе приятел, вярно ли, че те е газила мечка? Че как оживя бе? Я разкажи за случая!“. А аз какво да разказвам, предъквах набързо някакво извинение и бързах да изчезна. От тогава ми излезе и прякора Газения.

Ама на вас ви забранявам да ме наричате така, защото щом си чуя тоя прякор мигом ме хващат нервите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.